

Hao Jingfang: Skládací Peking

Přeložila Nataliya Samoylova

(1)

Za časného rána, ve 4:50, se Lao Dao vydal rušnou ulicí hledat Peng Liho.

Poté, co odešel z práce ze stanice na třídění odpadu, se šel Lao osprchovat a převléct domů. Bílá košile a hnědé kalhoty, jeho jediné slušné oblečení, byly natolik opotřebované, že si musel rukávy vyhrnout až k loktům. Lao Daovi bylo čtyřicet osm let a nikdy se neoženil. Už dávno tak nevěnoval pozornost tomu, jak vypadá. Neměl nikoho, kdo by se o jeho vzhled staral za něj. Tohle oblečení nosil již mnoho let. Pokaždé, když ho měl na sobě, byl velmi opatrný a snažil se ho co nejdříve zase svléknout. Jelikož pracoval na stanici na třídění odpadu, žádné lepší oblečení nepotřeboval. Slušné kalhoty a košili si oblékal pouze ve výjimečných případech. Třeba když ho pozvali na svatbu. Tentokrát ale nechtěl, aby ho cizí člověk viděl špinavého. Odpad třídil pět hodin v kuse a měl strach, že z něj bude cítit nepříjemný zápach.

Ulice byla přeplněná lidmi, kteří se vraceli z práce. Mačkali se kolem malého prodejního stánku s místními specialitami a dohadovali se o ceně. Ti, kteří už jedli, stáli kolem plastových stolů, hlavy měli skloněné nad miskami polévky se skleněnými nudlemi, a vypadali jako hladoví vlci ponoření do chuchvalců bílé páry. Pach přepáleného oleje byl všude. Hromady čínských datlí a vlašských ořechů ležely na stánku, sušené maso se houpalo nad hlavami objedávajících. V tuto hodinu byl v ulici vždy největší ruch. Lidé právě skončili v práci a po několika hodinách v práci si přišli dát něco teplého k jídlu. Před stánkem bylo rušno jako ve včelím úlu.

Lao Dao se prodíral davem. Číšník roznášející jídla pokřikoval a postrkoval lidi, kteří mu překáželi v cestě. Lao šel těsně za ním.

Peng Li bydlel v malé uličce ztracené v hlubinách města. Lao Dao vyšel do prvního patra, zaklepal, ale Peng nebyl doma. Od souseda zjistil, že Peng Li se nikdy nevrací domů dřív, než skončí trh. Neřekl mu ale, kdy přesně to bude.

Začínal být trochu nervózní. Podíval se na hodinky. Bylo pět hodin ráno.

Vrátil se ke dveřím budovy a čekal. Vedle něj stála skupinka teenagerů. Někteří mu byli povědomí, už je párkrát viděl u Peng Liho doma. Každý z nich měl před sebou jeden nebo dokonce dva talíře smažených nudlí. Mladíci se v nich hrabali v beznadějně ale horlivě snaze najít mezi nudlemi masové kuličky. Lao nervózně přičichl ke své ruce. Nebyl si jistý, zda z něj není cítit zápach smetí. Všechno kolem bylo hlučné a všední, stejně jako každé ráno.

"Poslyšte. Nevíte, za kolik tam prodávají smažené vepřové?" řekl chlapec jménem Xiao Li.

"V tom jídle je určitě písek!" Náhle se ozval další tlustý chlapík jménem Xiao Ding. "Lidi, musíme najít šéfa, aby nám vrátil peníze!"

"Támhle mají smažené vepřové za 304 juanů," řekl Xiao Li. "304! Talíř vařeného hovězího masa je za 402 juany."

"Jak to, že je to tak drahé?" rozrušeně vyhrkl Xiao Ding.

Zbylí dva teenageři se o konverzaci nezajímali. Stále ještě jedli, aniž by zvedli tváře od svých misek. Xiao Li se podíval jejich směrem, ale zdálo se, že si jich vůbec nevšímá. Horlivě zíral do prázdna.

Lao měl taky hlad. Rychle se otočil, aby se na jídlo nemusel dívat, ale už bylo pozdě. Pocit hladu přišel velmi rychle. Prázdnota žaludku byla jako propast. Začal se lehce třást. Už měsíc ráno nic nejedl. Jedno jídlo stálo téměř 100 juanů, což dělalo 3 tisíce juanů za měsíc. Pokud nebude snídat po celý rok, ušetří na dva měsíce výdajů za mateřskou školku pro malou Tang Tang.

Zadíval se do dálky. V ulicích města se pomalu objevovaly úklidové vozy.

V duchu se už začal připravovat, že pokud se Peng Li za chvíli nevrátí, bude muset naplánovat celou cestu sám. I kdyby to znamenalo větší riziko. Musel si pospíšet, moc času mu již nezbývalo. Žena, prodávající opodál jujube, čas od času hlasitě vykřikovala a rušila jeho myšlenky. Z hlasitých zvuků ho začínala bolet hlava. Na konci ulice prodavači sklízeli své stánky a lidé, co se kolem nich dříve hromadili, se rozprchli do okolních uliček. Nikdo nechtěl stát v cestě úklidovým vozům. Malé stánky se pomalu zavíraly, vozidlo úklidového týmu se trpělivě pohybovalo v ulici před nimi. S výjimkou úklidových vozů do pěší zóny žádná auta nesměla. Chodci, kteří nestihli včas odejít, se museli natlačit na jednu stranu ulice.

Konečně se objevil Peng Li. Cestou si olizoval rty, rozepínal knoflíky na košili a občas si i říhl. Peng Limu bylo přes šedesát a byl už příliš líný na to, aby se trápil tím, jak vypadá. Kůže na jeho tvářích byla povislá jako u šarpeje, koutky úst směřovaly vždy dolů, jako by byl pořád nespokojený. Kdyby ho člověk soudil jen podle toho, jak vypadal zrovna teď, a neznal ho za mladistvých časů, mohl by naprosto mylně předpokládat, že Peng Li patří k tomu druhu nectižádostivých lidí, kteří ve svém životě mají pouze dva zájmy – jídlo a pití. Ale Lao Dao slyšel o Peng Lim již od raného dětství z příběhů, které mu vyprávěl jeho otec.

Lao se zvedl, aby přicházejícího přivítal. Ale když ho Peng Li spatřil a chtěl ho pozdravit, Lao Dao ho rychle zastavil: "Nemám čas na vysvětlení. Musím jít do První zóny. Řekni mi, jak se tam dostanu."

Peng Li najednou vypadal zmateně. O První zóně s ním už skoro deset let nikdo nemluvil. Zlomil párátka, které měl v ruce, aniž by si to uvědomil. Chvíli mlčel a nic neříkal. Věděl, že Lao spěchá, takže ho nakonec vtáhl do budovy. "Vše ti vysvětlím u mě doma," řekl Peng. "Pokud opravdu potřebuješ jít, vyrazíš z mého bytu."

Pomalou se k nim blížil úklidový vůz. Lidé před ním rychle ustupovali z cesty, odcházeli do vedlejších uliček. "No tak, jděte už domů. Přebírat za chvíli začne," povykoval někdo z auta.

Peng Li odvedl Lao Daa nahoru do svého bytu, který vypadal jako všechny ostatní byty k pronájmu ve Třetí zóně. Šest metrů čtverečních, toaleta, kuchyňský kout a spací kapsle, pod kterou se nacházel vysouvací šuplík, kam se daly odložit věci a oblečení. Na zdi byly stopy vody a bot. Pokoj nebyl nijak vyzdobený. Na několika háčcích byly zavěšeny bundy a kalhoty. Peng Li je po příchodu hned sundal a nacpal je do nejbližší police. Během přebírání nesmělo nic viset. Lao taky kdysi bydlel v takovém pokoji. Byt Peng Liho v něm vyvolával vzpomínky na staré časy.

Peng se na Lao upřeně a dlouze zadíval. "Dokud mi neřekneš, proč tam potřebuješ jít, nic ti nepovím."

Bylo půl šesté ráno. Lao Dao měl ještě pořád půl hodiny času.

Neváhal dlouho a všechno Peng Limu pověděl. Začal u dopisu, který našel v lahvi. Pak pokračoval tím, jak se tajně schoval v kanálu na odpadky. A jak v Druhé zóně dostal zodpovědný úkol a co všechno se stalo potom. Neměl čas zacházet příliš do detailů, nejraději by vyrazil na cestu hned, ale věděl, že by to nešlo.

"Opravdu ses skrýval v kanálu na odpadky? Navštívil jsi Druhou zónu?" Peng Li se zamračil. "To znamená, že v tom kanálu jsi strávil celých 24 hodin."

"Za 200 000 juanů," řekl Lao Dao, "bych klidně čekal i týden."

"Tolik potřebuješ peníze?"

Lao se odmlčel. "Tang Tang by měla chodit do školky ještě něco přes rok," řekl. "Nemám moc času."

Když byl Lao v mateřské školce na konzultaci, bylo to děsivé. Dva dny před zapsáním do těch aspoň trochu lepších školek vytvářeli rodiče před školkami fronty. Přišli vždy oba, aby jeden mohl případně ve frontě vystřídat toho druhého, pokud by se potřeboval najíst nebo si na chvíli odpočinout. Přestože čekali skoro 40 hodin, nikdy neměli jistotu, že se dovnitř vůbec dostanou. Místa na začátku seznamu byla vždy vykoupena. Jen několik jich bylo rozděleno mezi ty, kteří opravdu čekali ve frontách. A to jen u těch průměrných škol. U trochu lepších, nadprůměrných, jiná cesta než zaplatit neexistovala vůbec. Tam se ve frontách prostě nestálo. Lao nikdy neměl velká očekávání ohledně možností vzdělání pro Tang Tang. Jenže už od doby, kdy měla rok a půl, si Tang Tang velice oblíbila hudbu. Kdykoliv byli spolu venku a zaslechla ji odněkud hrát, obličej se jí hned rozzářil štěstím a začala tančit do rytmu. V takových chvílích byla obzvlášť krásná. Lao Dao tomu prostě nedokázal odolat. Vždy si připadal, jako by byl obklopen nějakým oslňujícím světlem z kouzelného jeviště. Ať už ho to bude stát cokoliv, chtěl, aby Tang Tang mohla jít do školky, kde ji naučí zpívat a tančit.

Peng Li si sundal kabát a šel si umýt obličej, aniž by přerušil konverzaci s Lao Daem. Vlastně si obličej otřel jen vodou, protože proud z kohoutku byl hodně slabý a zanedlouho se měl úplně zastavit. Pak z háčku na zdi sundal špinavý ručník, zběžně se jím osušil a vecpal jej do zásuvky poblíž. Jeho vlhké vlasy byly lesklé jako olej.

"Tohle tě zničí," řekl Peng. "Není to ani tvoje vlastní dcera, opravdu ti to stojí za to?"

"Nemluv o ní takhle. Řekni mi, jak se tam dostanu," odvětil Lao.

Peng Li si povzdechl. "Měl bys vědět, že když tě chytí, nebude to jen o pokutě. Půjdeš do vězení na několik měsíců."

"A nebyl jsi tam několikrát taky?"

"Pouze čtyřikrát. Popáté mě zatkli."

"To stačí. Jestli budu moct jít čtyřikrát a popáté mě chytí, tak je to jedno."

Lao měl do První zóny doručit jednu věc, odměna byla až 100 000 juanů. Kdyby se mu podařilo dopravit dopis z První zóny zpátky, dostal by 200 000. Z pohledu zákona se jednalo o opravdu velmi těžký přestupek, navíc bylo nutné znát správnou cestu. Ovšem pravděpodobnost, že by ho chytili, nebyla až tak vysoká. A získal by skutečné bankovky – opravdové peníze. Proto neviděl žádný důvod, proč to nezkusit. Věděl, že když byl Peng Li mladý, několikrát se proplížil do První zóny, aby prodal likéry a cigarety vlastní výroby. Musí to jít.

5:45. Musel okamžitě vyrazit na cestu.

Peng Li znovu povzdechl, protože věděl, že cokoliv, co teď řekne, bude naprosto zbytečné. Byl už starší a nedokázal se takto bezohledně pro něco nadchnout. Zároveň věděl, že když byl mladý, byl stejný jako Lao Dao. Nenechal se zastrašit vězením nebo něčím podobným. Ztratil několik měsíců života, párkrát ho zbili, no a co? Ty peníze stály za to. Nejdůležitější bylo při zatčení neprozradit, kde ty peníze jsou. Pak ho stejně vždy nechali jít. Koneckonců pravidla státního úřadu jsou také jen rutinní věci. Dovedl Lao Daa k oknu a prstem mu ukázal část budovy ukrytou ve stínu.

"Tady slezeš dolů podél okapu. Pod kouskem plstěné látky najdeš výstupky, kterých se můžeš chytit. Drž se co nejbliž ke zdi, aby ses vyhnul kamerám. Pokračuj dolů a zůstaň pořád ve stínu. Cestou uvidíš a pod rukama také ucítíš spáru ve zdi. Drž se jí a směruj na sever. Je to hodně důležité - přímo na sever. Neodkloň se.

Peng Li pak pokračoval vysvětlením techniky, pomocí které se Lao dostane do První zóny v momentu, kdy se země bude převracet. Musí počkat, až se začne štěpit a stoupat. Poté se musí z vyvýšené strany dostat na boční hranu. Odtud bude pokračovat asi padesát metrů vpřed, dokud nedorazí na druhou stranu. Pak se musí vydat na východ, kde najde keř, jehož se bude moci chytit a schovat se v něm po celou dobu zavírání země. Peng Li ještě ani nestačil domluvit a Lao už lezl oknem ven, aby mohl začít sestupovat dolů.

Peng Li pomohl Laovi vylézt z okna a ujistil se, že jeho noha pevně stojí na prvním z řady výstupků. Pak se ale náhle zastavil. "Řeknu něco, co se ti nebude líbit," pronesl tiše. "Pořád si myslím, že bys tam neměl chodit. Tohle není dobrá destinace na výlet. Vrátiš se a nebudeš myslet na nic jiného než na to, jak jsi v prdeli. Absolutně na nic."

Nohou zkoušel Lao Dao najít další výstupek, rukama se pořád ještě držel okna. "To je v pořádku," odvětil trochu chraplavým hlasem. "Nemusím nikam chodit, abych si uvědomil, že můj život je v prdeli. To vím už teď."

"Bud' opatrný," popřál mu nakonec Peng Li.

Lao rychle sestupoval dolů podél okapu, přesně jak mu říkal Peng. Všechny výstupky byly naštěstí umístěny pohodlně. V okně ještě naposledy zahlédl postavu Peng Liho. Měl zapálenou cigaretu, párkrát si rychle šlukl a pak ji zahodil. Naklonil se ven z okna jako by chtěl ještě něco říct, ale nakonec si to rozmyslel a zmizel v pokoji. Okno se zavřelo, uvnitř se rozsvítilo slabé světlo. Lao Dao věděl, že přesně minutu před převratem země se Peng Li schová do spací kapsle a stejně jako stovky lidí po celém městě se nadechne plynu, který kapsle vypouští, aby se ponořil do tvrdého spánku. Jeho tělo se bude převracet spolu se zemí, aniž by si to uvědomoval. Vzbudí se až po 40 hodinách spánku další den večer. Peng Li už byl příliš starý na to, aby se vymykal. Konečně se choval stejně jako všichni ostatní lidé na tomto světě.

Lao Dao pokračoval v sestupu tak rychle, jak to jen šlo. Když do chodníku zbývalo už jen pár metrů, seskočil dolů, aby se mohl chvíli plížit. Byt Peng Liho se nacházel ve třetím patře, takže to naštěstí nebylo až tak vysoko od země. Pak se zvedl a vydal se podél zdi budovy. Snažil se pořád skrývat ve stínu. Kousek před sebou zahlédl trhlinu v půdě, což zřejmě bylo to místo, kde se převracela země. Ještě před tím, než se stihl k trhlíně přiblížit, se z dálky ozval tlumený rachot následovaný zvuky praskání. Lao se otočil a viděl, jak se budova, ve které bydlel Peng Li, v půlce zlomila, horní část se složila a pomalu, ale jistě naléhala na něj.

Lao Dao se zachvěl. Chvíli ještě zůstal stát jako ve snu, ohromený tím, co právě viděl. Pak se zase rozběhl směrem k trhlíně a vzápětí spadl na zem.

Převrat začínal. Celý svět se začal otáčet. Zvuk skládajících se, vrzajících, narážejících do sebe ocelových konstrukcí zaplnil vzduch tak, jako by se zastavovala montážní linka v nějaké obrovské továrně. Vysoké budovy se spojovaly a skládaly dohromady tak, že tvořily velké kostky. Neonová světla, cedule na obchodech, balkony a další nadstavby přilnuly ke zdím budov, jako by byly jejich součástí. Ani jeden centimetr povrchu nezůstal nevyužitý, vše se složilo a zapadlo do sebe jako dokonalé puzzle.

Pravá část trhliny v půdě se náhle začala zvedat. Lao Dao se chytil okraje zvedající se části a když už byla dost vysoko ve vzduchu, začal přelézat na její boční část. Chytil se přitom kusů kovu vyčnívajících z půdy. Nejdříve lezl dolů po boční hraně, zkoušejíc nohama cestu pod sebou. Když se ale země zcela převrátila, ocitl se najednou ve vzduchu.

Vybavil si, jak vypadalo město včera večer.

Když včera vylezl z kanálu ven, spatřil před sebou velkou železnou bránu. Chvilí soustředěně poslouchal, co se děje venku za branou. Rozkládající se a shnilé odpadky kolem něj měly bodavý a všudypřítomný zápach, který připomínal nasládlé slizké ryby. Svět za železnou branou se právě probouzel.

Jakmile žluté světlo prvních pouličních lamp proniklo do mezer kolem vchodu a železná brána se začala pomalu zvedat, Lao Dao si dřepel a protáhl se zvětšující se mezerou ven. Na ulici nikdo nebyl. Výškové budovy se začínaly patro po patru rozsvěcovat. Nadstavby z obou stran budov se rozkládaly do původních tvarů. Verandy se zase stávaly vyklenutými místy na tvářích budov, okapy se pomalu roztáčely shora dolů. Schody se postupně rozšiřovaly a prodlužovaly, dokud je v jejich pohybu nezastavily silnice. Po obou stranách ulice se jedna za druhou otvíraly černé kostky plněné policemi. Z horních částí kostek vyrůstaly cedule obchodů a spojovaly se dohromady, po stranách se rozkládaly plastové přístřešky, které spolu tvořily celé obchodní pasáže. Tiché a prázdné ulice vypadaly jako z říše snů.

Neonová světla se pomalu rozsvěcovala. Malé LED žárovky na vitrínách obchodů blikaly různými reklamními nápisy: *Čínské datle ze Xinjiangu, Lapi těstoviny ze severní Číny, Pečené otruby ze Šanghaje a Hunanská slanina.*

Ještě hodně dlouho nemohl Lao Dao zapomenout na to, co viděl. V tomhle městě bydlel čtyřicet osm let, ale nikdy ho neviděl takto. Jeho dny začínaly a končily ve spací kapsli, svůj život trávil u špinavých stolů a protlačováním se mezi hlučnými malými stánky. Bylo to poprvé, co viděl svět kolem takhle čistý a nedotčený.

Kdyby někdo mohl pozorovat město z dálky, jako třeba řidiči nákladňáků čekající na vjezd na vysokorychlostní silnice Pekingu, každé ráno by viděl, jak se město skládá a rozkládá.

Každý den v šest ráno vystoupí řidiči ze svých aut, stojí na okrajích vysokorychlostní silnice, protírají si unavené oči po nekvalitním nočním spánku na cestách, snaží se potlačit nepřestávající zívání a ukazují jeden druhému centrum města v dálce. Vysokorychlostní silnice je až za Sedmým okruhem a všechny Převraty se konají jen od Šestého okruhu. Vzdálenost od centra je tak ideální k pozorování – jako když se díváte na hory nebo na ostrov v moři.

V jasném ranním světle řidiči viděli, jak se město složilo a srovnalo se zemí. Vysoké budovy se jako jeho pokorní sluhové ohýbaly v pase. Nechaly se přemluvit k tomu, že si svá těla zkrátí, předkloní hlavy k nohám, pak se ještě jednou ohnou a schovají své hlavy a ruce do volných koutů, aby se podřídily vůli města. Poté se začnou skládat do obrovských hutných krychlí, které se dávají k sobě jako by se chystaly na hluboký spánek. Pak se země převrátí, otočí se kolem své osy o sto osmdesát stupňů tak, aby se druhá strana ocitla na povrchu. Budovy se začnou narovnávat, vracet se do svých původních výšek jako prapodivná zvířata pod šedomodrou oblohou. Izolovaný ostrov, kterým město bylo, se v zářivě žlutém ranním světle zase rozkládá, vzrůstá, budovy se opět majestátně tyčí na svých místech a střechami sahají až k šedobílým mrakům nahoře.

Unavení a hladoví řidiči obdivují město, jež žije v této nekonečně se opakující smyčce.

(2)

Skládací město je rozděleno do tří zón. Jedna strana země je První zónou s populací 5 milionů obyvatel. Jejich město existuje od 6 hodin ráno do 6 hodin rána dalšího dne. Když obyvatelé této zóny usínají, země se převrací. Na druhé straně, která se objeví po převratu, se nachází Druhá a Třetí zóna. V Druhé zóně je 25 milionů lidí a existuje od 6 do 22 hodin následujícího dne. Třetí zóna je domovem pro 50 milionů lidí, kteří mají vyhrazenou dobu od 10 hodin večer do 6 hodin ráno. Pak se země otočí zpět do První zóny. Rozdělení času bylo precizně a pečlivě naplánováno tak, aby si mohlo 5 milionů lidí užívat 24 hodin života a 75 milionů dalších 24 hodin.

Hmotnost obou stran Země nebyla stejná. Aby se tato nevyváženost vykompenzovala, do půdy v prvním prostoru se dával speciální zatěžovací materiál. Nerovnováha mezi obyvatelstvem a budovami mezi jednotlivými zónami se nahrazovala zatíženou půdou. Obyvatelé První zóny považovali těžší půdu za přirozený důkaz toho, že jsou nadřazení a lepší.

Lao žil ve Třetí zóně už od malička. Moc dobře věděl, jak na tom je, nepotřeboval Peng Liho, aby si to uvědomil. Jeho povoláním bylo třídít odpadky, dělal to posledních 28 let a pravděpodobně to bude dělat i nadále. Stále ještě neměl jasno v tom, co je smyslem jeho života, a neměl ani natolik velkou dávku cynismu, aby mu ten zmíněný smysl nahrazovala. Pořád se nacházel v té fázi svého života, která by se dala jednoduše popsat slovy “prostě se s tím smířil”.

Lao Dao pocházel z Peking. Jeho otec také třídil odpadky. Když se Lao narodil, otec si práci právě našel a oslavoval to celé tři dny. Původně byl stavebním dělníkem a stejně jako desítky milionů dalších dělníků z celé Číny se přestěhoval do Peking. Skládací město postavili právě tito stavební dělníci, včetně něj. Čtvrť po čtvrti přestavěli celý Peking. Byli jako termiti, kteří za starých časů ničili dřevěné okapy a prahy u vchodů. Zbořili existující budovy, otočili zemi a postavili všechno úplně od začátku. Donekonečna zvedali kladiva, stavěli zdi vyšší, než byly kdykoli předtím. Když zvedali hlavy, přes oblaky prachu neviděli ani na oblohu.

Zapojení do horlivé práce, neuvědomovali si majestátnost toho, co staví. Teprve v den, kdy byly mrakodrapy skoro dokončeny a vztyčily se nad nimi jako živé bytosti, konečně pochopili, že stvořili příšery, a zděsili se. Ovšem velmi rychle si taky uvědomili, že žít v takovém městě bude velké privilegium. Proto se rozhodli i nadále tvrdě a poslušně pracovat. Když byla stavba města dokončena, zůstalo po ní necelých 80 milionů bývalých stavebních dělníků, kteří nutně potřebovali nové zaměstnání. Nakonec ve městě mohla zůstat pouze čtvrtina z nich.

Získat práci na stanici na třídění odpadu nebylo vůbec snadné. Přestože se jednalo pouze o zdánlivě jednoduché třídění odpadků, požadavky byly hodně vysoké. Uchazeč měl být silný, zručný, organizovaný a svědomitý. Neměl by se bát těžké práce ani nepříjemného zápachu a neměl by mít vysoké nároky na prostředí, ve kterém bude pracovat. V krutém boji o místo na výsluní se otec Lao Daa spoléhal na svou silnou vůli, která mu pomohla přežít v oceánu lidských bytostí bojujících o

lepší práci a životní příležitosti. Nejen, že toto město postavil, ale pak byl i jeho obyvatelem a třídačem odpadů. V tomto oboru pracoval nakonec celých 20 let.

Když se Lao Dao narodil, skládací město existovalo teprve dva roky. Nikdy nebyl na jiných místech a nikdy o tom ani neuvažoval. Chodil tady na základní a střední školu. Zkoušel se dostat na tříletou univerzitu, ale neudělal přijímačky. Nakonec skončil jako třídač odpadků, stejně jako jeho otec. Pracoval pět hodin denně, od 11 hodin večer do 4 hodin ráno, spolu se stovkami svých kolegů. Svou práci vykonával již z velké části automaticky. Třídil odpadky, zlomky lidských životů, které se k němu dostaly z První a Druhé zóny. Aby se daly recyklovat, přetavit v obrovských továrnách a znovu používat. Každý den stál před dopravním pásem, který mu dovážel odpadky, odstraňoval zbytky jídla z plastového nádobí, vybíral střepy rozbitých lahví, strhával z krvavých papírových ručníků neušpiněné zadní fólie a odkládal je do koše se zelenou páskou. Takový byl jeho život. Dělal to, co měl, tak rychle, jak uměl, aby si u toho nestíhal všimnout ani vlastního života. Za odměnu, která nestála vlastně za nic.

20 milionů třídačů odpadů Třetí zóny bylo mistry noci. Dalších 30 milionů lidí se živilo prodejem oblečení, potravin, paliva a pojištění. Většina z nich ale věděla, že sběratelé odpadků jsou finanční páteří Třetí zóny. Pokaždé, když šel Lao Dao ulicemi s neonovými světly, představoval si, že ta světla jsou jakousi barevnou duhou sestavenou ze zbytků jídla. Tento pocit ale neměl s kým sdílet. Mladší generaci nelákala práce s odpadky. Raději si šli zatancovat do klubů, kde snili o tom, že se uplatní jako dýdžejevci nebo tanečníci. Stát se prodávčem v obchodě byla taky dobrá volba. Stačilo jen v klidu a tichu rovnat věšáky s pěkným oblečením. Žádné hledání plastů a kovů v hromadách hnijících a páchnoucích odpadků. Mladá generace se už nemusela tolik starat o samotné přežití, daleko víc si dávala záležet na vzhledu a prestiži.

Lao neopovrhoval svým zaměstnáním. Jediné, čeho se cestou do Druhé zóny obával, bylo, že se mu ostatní budou vysmívat.

Stalo se to včera ráno. Lao vylezl z kanálu před železnou branou, v ruce pevně držel malý papírek s adresou člověka, jenž ten papírek napsal. Vzdálenost mezi Druhou a Třetí zónou není velká, nacházely se na stejné straně země, jen v různých časech. Zatímco během převratu se stavby jedné zóny skládaly a vtahovaly do země, stavby druhé zóny se mezitím vyskládávaly patro po patru. Střechy budov předchozí zóny jim sloužily jako základ. Jediným rozdílem byla hustota staveb. V kanálu na odpadky čekal Lao na otevření Druhé zóny celý den a celou noc. V Druhé zóně byl poprvé, ale jediná věc, která ho tehdy trápila, byl nepříjemný pach jeho vlastního těla.

Člověk, za kterým se Lao vydal do Druhé zóny - Qin Tian - byl naštěstí velmi čestný a tolerantní. Možná už přemýšlel o tom, kdo splní jeho úkol. Když schovával malý papírek do lahve, muselo ho napadnout, který pracovník ten papírek asi najde.

Qin Tian byl velmi milý. Když viděl Lao Daa, hned pochopil, proč za ním přišel. Vzal ho do svého pokoje, nachystal mu horkou vodu, aby se mohl osprchovat, a župan na převlečení. Když Lao skončil s převlékáním, Qin Tian mu sdělil svou radost z toho, že se za ním Lao rozhodl přijít. "Je to pro mě hodně důležité. Můžu se spolehnout jenom na tebe," prohlásil Qin.

Qin Tian byl studentem magisterského studia a žil ve studentském bytě. Byt měl čtyři pokoje. Jeden pokoj pro jednoho studenta, jednu kuchyň a dvě koupelny. Lao se nikdy nesprchoval v tak velké koupelně. Strašně si přál zůstat ve sprše tak dlouho, dokud by neměl pocit, že se toho pachu zbavil navždy. Zároveň se obával, že koupelnu zašpiní. Mýdlové bubliny vytvářející se přímo na zdi ve sprše a teplý vzduch, kterým ho ofouklo hned, jak z ní vystoupil, zanechal v Lao Daovi silné pocity nadšení a zmatení zároveň. Po sprchování mu trvalo hodně dlouho, než se odvážil obléct si župan, který mu půjčil Qin Tian. Pak vypral svoje oblečení, spolu s několika kusy cizích košil a kalhot, které někdo nechal odmáčet ve vaně. Byl vděčný za přívětivost Qin Tiana, ale nechtěl nikomu nic dlužít.

Qin chtěl pomocí Lao Daa poslat dárek dívce, která se mu líbila. Seznámili se v práci, když Qin Tian získal příležitost jít do První zóny na stáž, na ekonomické oddělení Organizace spojených národů. Ona tam byla také na stáži. V První zóně mohl Qin zůstat pouze měsíc, pak se musel vrátit domů do Druhé zóny. Ta dívka se v První zóně narodila. Její rodina ji vychovávala velmi přísně a byla zásadně proti svazkům s muži z Druhé zóny, proto ji nemohl oficiální poštou nic poslat. Qin Tian měl ale optimistické představy ohledně jejich společné budoucnosti. Po ukončení studia chtěl požádat o místo v novém projektu OSN pro mládež. Pokud ho vyberou, bude moct pracovat v První zóně. Zbýval mu ještě rok do konce studia. Láskou k té dívce ale úplně zešlel, byl nedočkavý a bezohledný, jako každý zamilovaný. Vyrobil pro ni náhrdelník ve tvaru růže, z průhledného materiálu, který svítil ve tmě. Tím dárkem ji chtěl požádat o ruku.

"Byl jsem na tom semináři, kde se řešily dluhopisy OSN, slyšels o tom, že? Každopádně, jakmile jsem ji zahlédl, hned jsem za ní šel, abych zkusil navázat konverzaci. Ona měla zrovna na starosti nějakého důležitého hosta, ukazovala mu jeho místo. Byl jsem úplně ztracený, vůbec jsem nevěděl, co mám říct. Tak jsem prostě šel za nimi. Nakonec jsem předstíral, že potřebuju najít tlumočníky, a nechal ji mě doprovodit. Byla moc milá, její hlas zněl nádherně. Nikdy jsem se o žádnou holku neucházel, byl jsem strašně nervózní. Později, když jsme se už znali líp, bavili jsme se spolu o tom. Čemu se smějete? Ano, poznali jsme se blíž. Samozřejmě ještě nešlo o žádný vztah, ale... políbil jsem ji." Qin Tian se trochu rozpačitě usmál. "Je ta pravá. Nevěříte mi? Opravdu je. I když sám tomu nemůžu uvěřit. Myslíte si, že se jí budu líbit?"

"Nevím," řekl Lao Dao. "Nikdy jsem ji neviděl."

V ten okamžik se mezi dveřmi objevil spolubydlící Qin Tiana, široce se usmál a pronesl: "Proč se tváříte tak vážně, pane? Qin se vás přece na něco zeptal. Chce jen slyšet, že je hezký a určitě se jí bude líbit, toť vše."

"Je krásná, vid'?" Pousmál se Lao.

"Už jsem vám říkal, že se vašich vtipů nebojím." Qin Tian chodil nervózně sem a tam po pokoji. "Až ji uvidíte, poznáte, co je to dokonalá elegance."

Qin Tian se náhle zastavil, přestal mluvit a ponořil se do vzpomínek. Vzpomněl si na rty Yi Ying. Právě ty se mu na ní líbily nejvíc. Byly malé a hebké, přirozeně růžové barvy. Spodní ret byl trochu větší než ten horní. Nutkání kousnout ji do těch rtů bylo příliš silné, Qin Tian si prostě nemohl

pomocť. Její krk byl také jedno velké pokušení. I když se občas zdál být natolik hubený, že byly vidět všechny svaly, pořád byl půvabný a krásný. Její pleť byla porcelánově bílá a jemná, a člověk ji musel sledovat pohledem níž a níž, dokud se nezastavil až u druhého knoflíku její košile. Když ji poprvé lehce políbil, snažila se uhnout. Když to zkusil podruhé, už neměla kam utéct, tak zavřela oči a polibek mu vrátila. Vypadala naprosto bezbranně. Její rty byly měkké. Při polibku měl ruku na jejím pasu a mohl dotyky lehce sledovat obrysy jejích boků a zad. Od té doby, co ji políbil, žil jen myšlenkami na ni. Byla jeho světlem uprostřed noci, jeho nenaplněnou, ale krásnou a vášnivou touhou.

Spolubydlící Qin Tiana, který před chvíli vešel do pokoje, se jmenoval Zhang Xian. Byl veselý a přívětivý a s Laem se hned pokusil navázat konverzaci.

Zajímalo ho, jaké to je žít ve Třetí zóně. Taky by to chtěl na chvíli zkusit. Říká se, že pokud někdo chce vybudovat kariéru, pak zkušenosti s prací na pozici manažera ve Třetí zóně mohou být velmi užitečné. Lidé, kteří jsou teď hodně úspěšní, začínali právě jako manažeři ve Třetí zóně. Až pak se vypracovali na pozice v té První. Ti, kteří Druhou zónu nikdy neopustili, neměli žádnou perspektivní budoucnost a celý život pracovali jako obyčejní úředníci. Zhang Xian se chtěl věnovat politice, měl vymyšlený celý plán jak se tam dostat. Nejdřív ale chtěl pár let pracovat, aby získal nějaké rychlé peníze. Protože Lao Dao na jeho slova nijak nereagoval, Zhang Xian si pomyslel, že jeho strategii neuznává a považuje ji za nevhodnou. Rozhodl se, že Lao Daovi vše vysvětlí podrobněji.

"Současná vláda nemá žádný pořádný systém a všechny změny uplatňuje příliš pomalu." Začal vysvětlovat Zhang Xian. "Jakmile budu mít příležitost, budu usilovat o rychlou reformu organizace práce. Pracovní místa by měli získávat pouze nadaní a šikovní uchazeči. Pokud na to nemáš, dostaneš padáka!" Lao Dao na jeho slova pořád nereagoval. Zhang Xian nadšeně pokračoval. "A ještě bych rozšířil vládu o kandidáty z Třetí zóny. Taky by měli mít příležitost podílet se na státní správě."

Lao Dao neodpověděl. Necítil vůči Zhang Xianovi žádnou nevraživost, jen jeho slovům moc nevěřil.

Zhang Xian vedl konverzaci s Lao Daem a zároveň se díval do zrcadla, aby si mohl uvázat kravatu a upravit vlasy. Košili na sobě už měl, byla světle modrá s tmavými pruhy a jasně modrým límcem. Přivíral oči, aby se mu do nich nedostal lak na vlasy, a u toho zvládal ještě hvízdát nějakou melodii.

Nakonec dokončil úpravu vlasů, vzal tašku a odešel do práce. Qin Tian musel taky brzy odejít, až do čtyř měl přednášky ve škole. Ještě před odchodem převedl na účet Lao Daa 50 000 juanů jako zálohu. Řekl, že zbytek zaplatí, až dárek bude doručen. Lao se zeptal, jak dlouho mu trvalo, než dal takovou sumu dohromady. Ujistil Qina, že mu může klidně zaplatit míň, protože chápe, jak je pro studenta těžké přijít o tolik peněz najednou. Qin Tian s tím ale vůbec neměl problém. Vyprávěl Lao Daovi o své brigádě, kde jako finanční poradce dostává 100 000 juanů měsíčně, takže se v podstatě jedná pouze o jeho dvouměsíční plat a je to úplně v pořádku. Lao Dao za měsíc vydělával 10 000 juanů a samozřejmě si nemohl nevšimnout takového velkého rozdílu ve finančních odměnách mezi zónami. Nahlas ale nic neřekl. Qin chtěl, aby mu Lao za každou cenu donesl dopis od Yi Ying, a on

mu slíbil, že se o to pokusí. Pak mu Qin Tian ukázal, kde najde něco k jídlu a pití, a nechal ho ve svém pokoji čekat na další převrat.

Lao se podíval ven z okna. Nebyl zvyklý na denní světlo. Překvapilo ho, že slunce mělo bledě bílou barvu, ne žlutou. V tomhle světle se ulice zdály hodně široké, minimálně dvakrát tolik než ve Třetí zóně, i když si Lao nebyl jistý, zda to není jen optická iluze. Budovy taky vypadaly nižší než ty, na které byl zvyklý. Na ulicích bylo hodně lidí. Všichni někam spěchali a když se občas někdo snažil zrychlit a předběhnout dav, ostatní taky přidávali do kroku. Většina lidí byla oblečená velmi slušně. Muži měli obleky, ženy zase košile, sukně a šály kolem krku. V rukou měly malé kabelky. Ulice byly zaplaveny auty. Řidiči, kteří čekali na křižovatkách, často nezvozně koukali ven z oken svých aut, aby zjistili, zda už se budou moct posunout vpřed. Lao nikdy neviděl tolik aut. Ve Třetí zóně byla rozšířená hromadná doprava. Když se potřeboval někam dostat, tak obvykle použil jeden z přeplněných vlaků, které pravidelně jezdily různými směry po městě.

Kolem 12. hodiny zaslechl Lao na chodbě nějaké zvuky. Podíval se ven přes malé okénko ve dveřích. Podlaha na chodbě se přeměnila na běžící pás, na kterém se všechny pytle s odpadky, které ležely u dveří, přesunuly směrem k odpadkovému kanálu. Pak se chodba naplnila mýdlovou pěnou, která pokryla celou podlahu. Za chvíli se všechno umylo vodou a nakonec vysušilo teplým vzduchem, který foukal ze zdi.

Náhle se ozval něčí hlas, který Lao Daa pomalu vyděsil k smrti. Otočil se a zjistil, že v bytě nebyl sám. Byl tam ještě jeden kluk, který zrovna vyšel ze svého pokoje. Když zahlédl Lao Daa, tvářil se naprosto lhostejně. Popošel směrem k balkonu, vedle kterého se nacházel nějaký přístroj. Když ho kluk zapnul, chvíli vydával divné zvuky a pak se bytem roznesla vůně čaje. Kluk si naplnil hrnek a vrátil se do svého pokoje. Přes napůl otevřené dveře Lao viděl, že sedí na podložce uprostřed hromady dek a špinavých ponožek, upřeně zírá do zdi a směje se. Občas si pomocí ruky upravoval brýle, které měl na očích. Po jídle odložil talíř na bok, postavil se a začal mlátit zeď, která podle Lao zůstávala pořád holá. Bojoval s neviditelným nepřítelem a těžce lapał po dechu.

Poslední vzpomínkou Lao Daa z Druhé zóny byla ladnost, se kterou se všechno kolem něj připravovalo na převrat. Když to všechno pozoroval z výšky okna, pocítil trochu závist. V 9:15 se v malých obchodech po obou stranách ulice začala vypínat světla. Lidé, kteří postávali ve skupinách před dveřmi restaurací, se začali loučit a postupně odcházet. Mladé páry se líbaly před taxíky. Všichni se vraceli domů a město se pomalu ponořovalo do spánku.

Bylo deset hodin večer. Lao Dao se vrátil do Třetí zóny a šel do práce.

(3)

První a Třetí zóny nejsou propojené společným odpadkovým kanálem. Odpadky z První zóny se dostávaly do Třetí přes řadu železných brán, které se jedna po druhé hned zavíraly. Lao Daovi nelíbilo, že se do První zóny musel dostat přes prasklinu v zemi během převratu, ale bohužel mu nezbývalo nic jiného.

Cestu mu ztěžoval silný vítr, který doprovázel otáčející se zemi. Snažil se uklidnit bušící srdce a aspoň trochu srovnat dech. Chytil se dalších a dalších kovových tyčí, které vyčnívaly z půdy, až se konečně dostal na opačnou stranu země, do První zóny. Z celé trasy, kterou právě absolvoval, se mu udělalo nevolno. Měl závrať a bylo mu špatně od žaludku. Silou vůle potlačil nutkání zvracet. Nakonec si lehl na zem, aby si trochu odpočinul.

Když vstal, bylo už svítání.

Lao Dao nikdy nic podobného neviděl. Slunce pomalu vstávalo nad dalekou, světle modrou linií horizontu, která plynule přecházela v oranžově žlutou oblohu. Tenká pásma bílých mraků dokreslovala obraz prvního rozbřesku, který Lao v životě spatřil. Okapy na budově tyčící se před ním mu trochu bránily ve výhledu. Na takovém světlém, slunečném pozadí vypadaly jako by byly absolutně černé. Slunce se posouvalo výš a výš. Obloha už nebyla čistě modrá, ale spíše bílá s teplým odstínem. Při pohledu na tu barvu se Lao cítil velmi klidně a pokojně. Vstal a rozběhl se ke slunci. Chtěl zachytit to mizící zlaté světlo a schovat si trochu jen pro sebe. Srdce mu vyskakovalo radostí. Nikdy by si nepomyslel, že člověk může být tak dojatý ze svítání.

Chvíli běžel, pak se zastavil a trochu se uklidnil. Stál uprostřed široké silnice. Po stranách byly vysoké stromy a zelené trávníky. Rozhlédl se kolem sebe, ale ať se snažil jakkoliv, nezahlédl ani jednu vysokou budovu. Byl zmatený, najednou si nebyl jistý, jestli se skutečně nachází v První zóně. Před sebou viděl jen dvě dlouhé řady stromů ginkgo.

Vrátil se o pár kroků zpátky a podíval se směrem, odkud přišel. Na rohu ulice byla nějaká cedule. Otevřel mapu uloženou v telefonu. Ačkoli mapy První zóny pro něj nebyly legálně dostupné, nějaké si před cestou stáhl. Zjistil, kde je teď a kam by se měl dostat. Kolem něj byl velký park. Převert toho kousku země, přes který se sem dostal, byl přímo uprostřed parku, poblíž malého jezírka.

Vydal se prázdnou ulicí ven z parku. Asi po kilometru běhu našel tu čtvrt', kterou potřeboval. Schoval se za velkým keřem a ostražitě pozoroval krásný dům v dálce.

V 8:30 vyšla Yi Yan z domu.

Zdála se přesně tak křehká a elegantní, jak ji líčil Qin Tian, i když nebyla až tak pěkná. Nepřekvapilo ho to. Žádná dívka nemohla vypadat tak krásně, jak popisoval Qin. Pochopil taky, proč se Qin Tian tolik soustředil na její ústa – oči a nos totiž měla naprosto obyčejné. Docela půvabné, ale rozhodně si nezasloužily nějaké delší vyprávění. Postavu měla taky pěknou, byla hubenější a vyšší. Na sobě měla vkusné krémové šaty, opasek s perlami a černé lodičky na vysokých podpatcích.

Lao jí vykročil naproti. Záměrně zvolil směr tak, aby ho viděla již z dálky a nelekla se.

Zastavila se a překvapeně se na něj dívala.

Když mezi nimi zůstalo asi ještě půl metru, zastavil se a začal jí vysvětlovat, kdo je a proč přišel. Zároveň se v kapsách oblečení snažil najít obálku s milostným dopisem a náhrdelníkem.

Její tváře se zmocnila panika. Tiše zašeptala: "Běžte prosím ode mě trochu dál, teď s vámi nemůžu mluvit."

"Já vám ale nemám co říct..." zaváhal Lao. "Měl jsem jen doručit dopis."

Obálku nakonec vzít opravdu odmítla. "Teď ji opravdu přijmout nemůžu. Odejděte, prosím!" Chvilí něco hledala v kabelce, pak vytáhla svou vizitku. "Přijďte na tuto adresu dnes v poledne. Potkáme se tam."

Lao si přečetl nápis na vizitce. Bylo tam jméno nějaké banky.

"Ve dvanáct. Počkejte na mě u supermarketu v podchodu."

Lao Dao viděl, že je opravdu velmi nervózní. Přikývl, vzal si od ní vizitku a vrátil se zpátky k velkému keři, za kterým se předtím schovával. Zůstal tam stát, aby mohl Yi Yan ještě chvíli pozorovat. Brzy vyšel z domu další muž a šel přímo za ní. Byl přibližně stejně starý, jako Lao Dao, možná jen o pár let mladší. Na sobě měl bezvadně ušitý tmavě šedý oblek, který mu velmi slušel. Byl vysoký a ačkoliv nebyl výslovně tlustý, měl mohutnou širší postavu. Jinak vypadal naprosto průměrně. Nosil brýle, měl kulatý obličej a vlasy upravené na jednu stranu.

Muž objal Yi Yan kolem pasu a políbil ji. Yi Yan sebou cukla a zkusila ho od sebe odstrčit.

Lao začínal vše chápat.

Malé auto zaparkovalo u přední části domu. Bylo černé barvy s posuvnou střechou a mělo jen dvě kola. Lao Daovi připomínalo starobyklý kočár nebo tuk-tuk, který viděl kdysi v televizi. Ale na rozdíl od nich tohle auto nemělo koně ani řidiče. Auto se zastavilo, naklonilo se dopředu, Yi Yan si přidržela sukni svých šatů a nastoupila dovnitř. Posadila se na sedadlo a nechala sukni, aby se rovnoměrně rozprostřela po kolenech. Auto se pomalu rozjelo, přesně jako kdyby ho dal do pohybu nějaký neviditelný kůň. Když Yi Yan odjela, další auto bez řidiče přijelo i pro muže. Za chvíli byli oba pryč.

Lao Dao se procházel tam a zpět po chodníku. Cítil, že se tady jednalo o nějakou velmi složitou situaci, chyběly mu však přesnější informace. Zvedl obličej tak, aby na něj dopadaly sluneční paprsky, zavřel oči a zhluboka se nadechl čistého, studeného ranního vzduchu. Atmosféra brzkého rána mu pomohla trochu se uklidnit a srovnat si myšlenky.

Po chvíli se Lao zase vydal na cestu. Podle adresy, kterou mu dala Yi Yan, se banka nacházela východně od jejího domu, něco přes 3 kilometry pěšky. Na ulicích nebylo moc lidí. Po široké osmi pruhové cestě se sporadicky pohybovala auta. Většinou projela kolem tak rychle, že Lao nestihl zaregistrovat ani jejich velikost. Občas kolem něj projížděly elegantně a draze oblečené ženy v malých autech. Chovaly se tak, jako by neseděly v autě, ale byly na nějaké módní přehlídce. Lao

Daa si nikdo nevšímal. Zelené stromy po stranách cesty se kymácely jako dlouhé sukně žen projíždějících kolem nich.

Kancelář Yi Yan se nacházela ve čtvrti Xidan. Nebyly tady žádné mrakodrapy, jen menší budovy, chaoticky postavené kolem malého útulného parku. Zdálo se, že každá budova stojí zvlášť. Teprve když Lao sestoupil do podchodu, zjistil, že všechny budovy jsou mezi sebou propojené podzemními průchody.

Lao našel supermarket. Na schůzku bylo ještě moc brzo, proto se rozhodl, že se půjde podívat dovnitř. Jakmile vešel do obchodu, objevilo se vedle něj malé autíčko. Vždy, když se zastavil u nějaké police, na obrazovce naistalované na střeše autíčka se objevily názvy a ceny toho, co bylo na policích před ním. Zboží na obrazovce bylo seřazeno dle kategorií. Ceny produktů, které patřily do stejné kategorie, byly přepočítané a porovnané v poměru cena vs. kvalita. Všechno zboží v supermarketu bylo poznačené nějakými cizími znaky, kterým Lao nerozuměl, a zabaleno do pěkných, vystříběných obalů. V každém oddílu bylo umístěné občerstvení pro zákazníky: malé zákusky a čerstvé ovoce. Lao se bál na cokoliv sahat. Zdálo se, že v celém supermarketu není ani jeden strážce nebo prodavač.

Ještě před dvanáctou se supermarket naplnil lidmi. Muži v oblecích si kupovali sendviče, rychle platili a zase odcházeli. Lao Daa si zase nikdo nevšímal. Nenápadně stál u vchodu do supermarketu a čekal na Yi Yan.

Nakonec se objevila. Lao jí vykročil naproti. Pořád se rozhlížela kolem sebe a nic neříkala. Hned vedle obchodu byla restaurace, Yi Yan kývnutím hlavy zavolala Lao Daa dovnitř. Dva malí roboti v kostkovaných sukních je vyšli pozdravit. Vzali malou kabelku, kterou měla s sebou Yi, odvedli je ke stolu a donesli jídelní lístky. Yi Yan ukázala na několik jídel z lístku, malý robot se tiše otočil na kolečkách a odjel do kuchyně v zadní části restaurace.

Nějaký čas jen seděli a mlčeli. Pak Lao vytáhl obálku s dopisem.

Yi Yan ho zastavila. "Mohl byste mě nejdřív vyslechnout?"

Lao popostrčil obálku směrem k ní. "Nejdřív si to schovejte."

Dopis ale zůstal ležet na stole.

"Necháte mě to nejdřív vysvětlit, prosím?"

"Nemusíte mi nic vysvětlovat," řekl Lao Dao. "Dopis není ode mě, měl jsem ho jen doručit."

"Ale až se vrátíte, bude se vyptávat."

Robot před ně postavil dva malé talířky s červeným sashimi nakrájeným na tenké plátky a rozloženém ve tvaru květiny. Yi Yan se ale jídla nedotkla, Lao také váhal. Obálka pořád osamocně ležela uprostřed stolu. "Nepodvádím ho. Když tady byl minulý rok, už jsem byla zasnoubená."

Nelhalala jsem mu, určitě ne záměrně. I když... ano, lhala. Nebo spíš jsem ho neopravila. Viděl Wu Wena, když mě přijel vyzvednout. Myslel si, že je to můj otec. A já... jen jsem se tak moc styděla, že jsem mu to prostě neřekla. Já..."

Yi Yan se zarazila a sklopila oči dolů. "Už to nemůžu říct."

Lao Dao chvíli počkal a pak pronesl: "Nejsem tady, abych vás soudil. To, co je mezi vámi a Qinem, je jen vaše věc. Vemte ten dopis, nic víc po vás nechci."

Yi zvedla na Lao oči: "Když se vrátíte, mohla bych vás poprosit, abyste mu nic neříkal?"

"Proč?"

"Nechci, aby si myslel, že jsem špatná, že to pro mě byla jenom hra. Ve skutečnosti se mi moc líbí. Nevím, co si mám počít, je to příliš složité."

"Mě se to ale netýká."

"Prosím. Mám ho opravdu ráda."

Lao chvíli zůstal potichu. Potřeboval se rozhodnout, co bude dělat dál.

"Ale stejně jste se vdala?" Zeptal se jí nakonec.

"Wu Wen je na mě moc hodný. Vždycky byl," řekla Yi Yan. "Zná moje rodiče. Jsme zasnoubení už hodně dlouho. Navíc jsem o tři roky starší než Qin Tian. Obávám se, že s tím bude mít problém. Myslel si, že jsem tam na stáži. Tohle je také moje vina, neřekla jsem mu pravdu. Pak už bylo pozdě to uvést na pravou míru. Opravdu jsem netušila, že to myslí vážně."

Yi Yan začala Laovi vyprávět svůj příběh. Už skoro dva roky pracovala jako asistentka ředitele banky. V OSN byla, aby vyřídila něco pro banku, na té konferenci pouze pomáhala. Do práce by chodit vůbec nemusela, její manžel má peněz víc než dost. Nechce ale být sama doma, proto je zaměstnaná na poloviční úvazek. Zbytek času si může plánovat podle sebe, většinou ho věnuje studiu. Ráda se učí nové věci, ráda se setkává s novými lidmi. Těch několik měsíců, kdy pracovala v OSN, si opravdu užila. Říkala, že hodně žen je jako ona, také často pracují na poloviční úvazek. Když v poledne skončí v práci, přijde další asistentka, která má odpolední směnu. I přesto, že Qin Tianovi neřekla pravdu, její city k němu jsou upřímné.

"Takže," Yi posunula horké jídlo směrem k Lao Daovi, "neřeknete mu to? Potřebuju jen trochu času. Počkat na vhodnou příležitost, až mu to budu moct vysvětlit osobně."

Lao se ještě ani nedotkl hůlek. Měl obrovský hlad, ale tak nějak tušil, že teď nebude moct spolknout ani sousto toho krásně vonícího jídla.

"To by ale znamenalo, že bych mu taky lhal."

Yi Yan se otočila, vyndala z kabelky peněženku a položila před Lao Daa pět bankovek, každou v hodnotě 10 000 juanů. "Přijměte ode mě prosím menší odměnu za tuto laskavost."

Lao Dao byl ohromen. Nikdy neviděl bankovku 10 000 juanů. Nikdy v životě nemusel platit něco takovou bankovkou. Zvedl se od stolu, aniž by si to uvědomil. Byl strašně naštvaný. Yi Yan vypadala tak, jako by si myslela, že ji Lao chce vydírat, a dala mu peníze, aby tomu předešla. Takové chování nemohl snést. Cítil, že kdyby na to přistoupil, byl by to úplatek. Zkrátka by Qin Tiana zradil kvůli penězům. Ačkoli on a Qin Tian nebyli přátelé, nemohl a nechtěl se tak zachovat. Přál si, aby ty peníze mohl hodit na zem a odejít. To si ale nemohl dovolit. Podíval se na bankovky na stole. Připadaly mu jako tenké papírky, složené ve tvaru zlomeného vějíře. Cítil, jakou nad ním získávají moc. Na rozdíl od hnědých tisícovek a červených stovek byly příjemné světle modré barvy. Vypadaly jako něco, co patřilo do jiného, krásného a vzdáleného světa. A ten svět Lao nesmírně lákal. Říkal si, že se na ně ještě pár vteřin bude dívat a pak odejde. Pořád ale stál na místě jako přikovaný.

Yi Yan najednou spěšně převrátila peněženku, zatřásla s ní a z malého oddílu na stůl vypadlo ještě 50 000 juanů. Rychle je přidala k těm penězům, co už ležely na stole. "Víc s sebou nemám. Ale tohle si všechno nechte. Pomozte mi. Jediný důvod, proč jsem s ním ještě nepromluvila, je, že pořád nevím, co bych měla dělat. Možná budu jednoho dne dost odvázná na to, abych byla s ním."

Lao chvíli zíral na bankovky, pak na Yi Yan. Domníval se, že ani sama nevěří svým slovům. Odkládala rozhodnutí, mluvila o budoucnosti, aby se zbavila současného trápení. Nejspíš s Qin Tianem nikdy nebude, ale zároveň nechce, aby ji nenáviděl. Chce se teď cítit lépe, proto spekuluje nad možnostmi, i nad těmi méně pravděpodobnými. Lao Dao věděl, že sama sobě vše jen nalhává. On sám ale na tom nebyl o moc lépe. Pořád si opakoval, že vůči Qin Tianovi nemá žádné závazky, že mu slíbil pouze to, že doručí obálku, což také udělal. Teď ale šlo o další slib, že neprozradí tajemství. To, že za ten slib dostane zapláceno, je jen shoda okolností, nic víc. V duchu se přesvědčoval, že Qin Tian a Yi Yan opravdu mohou být spolu. Že jim to vyjde, že budou šťastní. A pak bude jen dobře, že udělal to, co se chystal udělat. Ale nejvíc myslel na Tang Tang. Proč si dělá starosti ohledně někoho úplně cizího, když má Tang Tang a měl by se starat o ni. Když takhle sám sebe přesvědčoval, nevědomě se bankovek na stole dotýkal a lehce je hladil po ostrých hranách.

"Vemte to, o nic nejde." Strčila mu peníze do ruky. "Tolik vydělávám za týden. Je to v pořádku."

"Co mu mám tedy říct?"

"Jen mu řekněte, že teď s ním nemůžu být, ale že se mi opravdu moc líbí. Pošlu mu krátký vzkaz, předejte mu ho prosím." Z kabelky vytáhla poznámkový blok. Na přední straně byl obrázek kohouta, okraje stránek byly pozlacené. Yi opatrně vytrhla kousek papíru a začala psát. Psala znaky tak, jako by kreslila tenké paprsky světla.

Když Lao odcházel z restaurace, naposledy se ještě jednou otočil. Yi Yan se soustředěně dívala na obraz, který visel na zdi. Vypadala elegantně a sebevědomě, tak, jako by to svoje místo u stolu nehodlala nikdy opustit.

Strčil bankovky do kapsy od kalhot. Za to, co udělal, se nenáviděl. Rukou v kapse přitom pevně svíral světle modré bankovky.

(4)

Lao vyšel z čtvrtě Xidan a vydal se zpátky do parku stejnou cestou, kterou přišel. Cítil se naprosto vyčerpaně. Po obou stranách široké pěší ulice rostly vrby a wutongy¹. V tomto období na konci jara mělo jejich listí nádhernou tmavě zelenou barvu. Lao si nechal teplé odpolední slunce svítit přímo do obličeje. Doufal, že jemné sluneční paprsky zmírní jeho únavu a ozáří tmu, kterou cítil ve svém srdci.

Když se Lao vrátil ke vchodu parku, ze kterého ráno odešel, byl velmi překvapen tím, kolik tam bylo lidí. Občas dovnitř vjížděla i malá černá auta. Většina lidí v parku na sobě měla uhlazené, na míru šité obleky nebo černé čínské šaty. Všichni se tvářili strašně povýšeně. Byli tam taky cizinci. Diskutovali se svými společníky, občas někoho pozdravili jen z dálky nebo se usmáli a podali si ruce.

Lao Dao chvíli váhal, kam má vlastně jít. Na ulici bylo jen pár lidí. Nemohl jen tak stát uprostřed cesty a nic nedělat, bylo by to až příliš nápadné. Jít někam na veřejné místo taky nebyl dobrý nápad. Rozhodl se, že zajde dál do parku a najde místo, kde později bude Převrat. Schová se někde v okolí a trochu si odpočine. Byl hodně unavený, ale bál se spát přímo na ulici. Viděl, že auta vjíždějí do parku absolutně bez problémů, tak si říkal, že ani pro něj nebude problém dostat se dovnitř. Přiblížil se k bráně. Hned za bránou stáli dva malí roboti, kteří park zjevně hlídali. Ostatní lidé procházeli bránou, aniž by si jich roboti všimli. Když se o to ale pokusil Lao Dao, jeden z robotů najednou vydal pípající zvuk a rozjel se směrem k němu. V odpoledním tichu jeho zvuky zněly neuvěřitelně hlasitě. Všichni svědci, kteří byli poblíž, se zastavili a snažili se zjistit, co se stalo. Lao propadl panice. Nevěděl, zda ho prozradila jeho opotřebovaná košile, nebo něco jiného. Pokusil se vysvětlit robotovi, že svůj oblek nechal v práci, ale robot jen vydával ten děsivý pípající zvuk a na hlavě mu blikalo červené světlo. Lidé kolem se zastavovali, aby se na něj podívali. Určitě si mysleli, že je zloděj nebo šílenec. Brzy z vedlejší budovy vyšli tři muži a svižným krokem směřovali k Lao Daovi, který byl strachy bez sebe. Pokusil se z parku odejít, ale už bylo pozdě.

"Co se tady děje?" Hlasitě se zeptal jeden z mužů.

Lao nevěděl, co má říct. Nenapadalo ho žádné rozumné vysvětlení. Ze stresu se mu tak potily dlaně, že je musel pořád utírat o kalhoty.

30letý muž se přiblížil k Lao Daovi, vyndal z kapsy malou stříbrnou věc, která připomínala nějaké tlačítko, a začal s ní kolem Lao dělat pohyby ve tvaru kruhu. U toho se na něj podezíravě díval, jakoby chtěl pomoci očím zjistit, co je Lao vlastně zač.

¹ *Wutong* nebo *Firmiana simplex* je okrasná rostlina velikosti stromu. Pochází z Asie a vyrůstá až do výšky 16m.

"Nemá registraci." Muž ukázal malou stříbrnou desku staršímu kolegovi. "Vezmeme ho na oddělení?"

Lao se rozběhl pryč z parku.

Ale než vyběhl ven, malí roboti mu zablokovali cestu. Jejich ruce byly jako pouta, která měl za okamžik kolem obou lýtek. Zapotácel se a rukama chaoticky mával ve vzduchu v marné snaze nespadnout na zem.

"Proč utíkáte?" Mladý muž se k němu přiblížil a zíral mu přímo do očí.

"Já ..." Lao byl úplně zmatený a v hlavě měl absolutně prázdno.

Malí roboti ho zvedli za ruce a postavili na plošinu po boku svých kol. Pak se až neuvěřitelně synchronizovaně vydali směrem k budově, odkud před chvílí přišli muži. Lao nevěděl, co si má počít. Uvědomoval si, jak hrozná věc se mu stala, ale absolutně netušil, jak by se z toho všeho dostal. V duchu si pořád nadával, jak si jen mohl myslet, že na takovém veřejném místě nebude žádná stráž. Obviňoval sám sebe, že byl ospalý a nerozvážený. Udělal takovou hloupou chybu. *Všechno je ztracené, pomyslel si. Nejenže nedostanu zapláceno, ale navíc půjdu do vězení.*

Malí roboti sjeli z cesty k zadním dveřím budovy a zastavili se na terase před nimi. Tři muži je následovali. Zdálo se, že mladý a starší muž se hádají o tom, jak mají s Lao Daem naložit. Mluvili ale příliš potichu, takže Lao nevěděl, co přesně říkají. Po chvíli se k němu přiblížil starší muž, řekl robotům, aby Lao pustili, chytil ho za ruku a šel s ním do druhého patra.

Lao si povzdechl. V duchu se již smířil s tím, co mu osud přinesl.

Starší muž ho odvedl do nějaké místnosti. Za okamžik si Lao uvědomil, že je to hotelový pokoj. Byl ještě větší než obývací pokoj v bytě u Qin Tiana, a minimálně dvakrát větší než celý byt, který si pronajímá Lao. Pokoj byl vymalován na hnědo, barva zdí měla ušlechtilý zlatý odstín. Uprostřed pokoje se nacházela královsky velká manželská postel. Za postelí na zdi visel abstraktní obraz, vedle byla velká francouzská okna zdobená průsvitnými krémovými závěsy. Před oknem stál malý stolek a dvě útulná křesla. Lao byl zmatený a neklidný. Nevěděl, kdo je ten muž, a co si myslí o tom, co se právě stalo v parku.

"Posaď se, prosím." Starší muž ho poplácal po rameni a usmál se. "Už to bude v pořádku."

Lao se na něj podezíravě podíval.

"Přišel jsi ze Třetí zóny, že?" Popostrčil ho směrem ke křeslům a pokynul mu, aby se posadil.

"Jak to víte?" Lao se rozhodl, že nemá smysl lhát.

"Podle kalhot." Starší muž ukázal prstem na jeho opasek. "Zapomněls odstříhnout etiketu. Tato značka se prodává pouze ve Třetí zóně. Když jsem byl malý, maminka ráda kupovala tuhle značku pro mého otce. "

"Pane, vy jste..."

"Nemusíš mi říkat pane. Jsem jen o pár let starší než ty. Kolik ti je? Mně je 52, jen o čtyři roky víc." Udělal pauzu a pak zas promluvil. "Jmenuji se Ge Daping. Můžeš mi říkat Lao Ge."

Lao Daovi se trochu ulevilo. Lao Ge sundal oblek a protáhl se. Pak z kohoutku ve zdi naplnil sklenici vody a podal ji Laovi. Jeho podlouhlý obličej, obočí a tváře byly zplihlé. Dokonce jeho brýle vypadaly tak, jako by každou vteřinu chtěly spadnout z nosu dolů. Vlasy měl načechrané a trochu kudrnaté, vyčesané hodně nahoru. Když mluvil, jeho obočí se zvedalo v rytmu jeho řeči, což působilo velice komicky. Nalil si trochu čaje. Nabídl i Laovi, ten ale odmítl.

"Taky pocházím z Třetí zóny. Jako bychom byli původem ze stejného malého města. Nemusíš se bát. Do vězení nepůjdeš, o to se postarám."

Lao Dao se konečně zhluboka nadechl. Došlo mu, jaké obrovské štěstí měl. Řekl Lao Ge celý svůj příběh. Jak se dostal do Druhé zóny, jak se ocitl ve Třetí, a především proč. Vynechal jen některé detaily, které se týkaly Yi Yan a jejích citů. Podrobně popsal svou cestu, jak předával dopis, a že byl už na cestě zpátky, když ho chytili.

Lao Ge se taky podělil o svůj životní příběh. Vyrůstal ve Třetí zóně, jeho rodiče doručovali obyvatelům této zóny zboží. Když mu bylo patnáct, dostal se na vojenskou akademii. Později pracoval jako voják – byl radarovým technikem. Byl velmi schopný a dobře zvládal krizové situace, vypracoval se až na vedoucího celého oddělení radarové techniky a stal se brigádním generálem. Ovšem kvůli tomu, že nepocházel z elitní rodiny, dál už být povýšen nemohl. Proto se nakonec rozhodl pro změnu povolání. Přidal se k agentuře z První zóny, která byla zodpovědná za logistickou podporu vládních podniků, organizaci konferencí, pracovních cest a také koordinaci různých společenských událostí. I když to byla jen úřednická práce, protože se jednalo o důležité politické postavy, bylo žádoucí, aby vše bylo pod maximální kontrolou. To se dalo nejlépe zajistit jedině tak, že se daný úředník do První zóny přestěhuje. Existovala celá řada povolání, kde se vyžadovalo totéž: kuchaři, doktoři, sekretářky, správci domů a podobně. Všechna tato povolání sice patřila mezi služby, ale zároveň byla docela prestižní. Organizace, kde pracoval Lao Ge, pořádala spoustu důležitých politických událostí. Lao Ge se nakonec stal jejím ředitelem. Lao Dao věděl, že Lao Ge je velmi skromný, když sám sebe označuje za pouhého "úředníka". Aby udělal takovou kariéru, musel být opravdu hodně nadaný. Jako vlastně každý, kdo se s takovou pílí dostal do Třetí zóny. Pravděpodobně i kuchaři tady byli pouze ti nejtalentovanější a nejlepší. Být zaměstnaný jako radarový technik v První zóně byl opravdu velký úspěch.

"Můžeš se tady chvíli prospat. Večer tě vezmu někam na jídlo," řekl Lao Ge.

Lao Dao nevěřil svému štěstí. Ještě se úplně neuklidnil, ale bílé povlečení a hromady polštářů na posteli ho nesmírně lákalo. Byl hodně unavený. Jakmile si lehl, netrvalo ani vteřinu, než usnul.

Když se probudil, venku už se stmívalo. Lao Ge stál před zrcadlem a upravoval si vlasy. Ukázal Lao Daovi na oblek západního střihu, který ležel na jednom z křesel, a řekl mu, aby se převlékl. Pak mu na sako připevnil malý červený odznak, který tlumeně svítil – nový průkaz totožnosti.

Když spolu sešli dolů, Lao Dao zjistil, že je tam opravdu hodně lidí. Zdálo se, že právě skončila nějaká konference, lidé se shromažďovali ve dvojicích a trojicích a povídali si. Na jednom konci haly byly otevřené dveře vedoucí do banketové jídelny. Široké dveře byly lemované vínovou kůží. Na druhé straně se nacházely vysoké stoly s bílými ubrusy zdobenými zlatými stuhami. Uprostřed stolů stály vázy s liliemi, vedle nich byly talíře se sušenkami a kandovaným ovocem. Nechyběl ani stůl s nápoji. Červeným vínem a kávou. Lidé se bavili, chodili mezi vysokými stoly, a malí roboti odváželi na hlavách použité nádoby a prázdné skleničky od vína.

Lao Dao se snažil co nejpřirozeněji následovat svého nového známého. Když procházeli velkou halou k jídelně, Lao najednou zahlédl velký plakát s nápisem:

Skládacímu městu je padesát!

"Co to znamená?" Zeptal se svého společníka.

"Je to oslava." Lao Ge se rozhlížel okolo, jakoby se snažil ujistit, že vše v hale je připravené a pod kontrolou. "Xiao Zhao, pojď sem. Můžeš prosím znovu zkontrolovat jmenovky na stole? Roboti to nikdy neudělají tak dobře jako lidé. Neumí být flexibilní, vzít v úvahu některá specifika hostů."

Lao Dao si teprve teď všiml, že všechno je nachystané na slavnostní večeři. Velké kulaté stoly v jídelně byly všechny zdobené kyticemi.

Lao Dao byl celý nespokojen. Stál v rohu místnosti a pozoroval obrovský lustr u stropu haly. Zdálo se mu, že zářivé světlo lustru vytváří jakousi novou, kouzelnou realitu, jejíž součástí může být jen na krátkou chvíli. Jedna část haly byla zařízená jako vysoké pódium, za kterým bylo velké plátно, na které se teď promítaly různé záběry z Pekingu. Většinou bylo město vyfocené z výšky, krajina byla zachycena během svítání nebo západu slunce: tmavá purpurově modrá obloha, rychle proudící mraky, vycházející měsíc, slunce potápějící se v okapech; symetrické linie architektonicky dokonalého města, cihlové stavby a zelené ostrůvky městských parků, které se střídaly až do Šesté silnice; čínská divadla, umělecké galerie v japonském stylu, minimalistické komplexy koncertních sálů. Byly tam i panoramatické záběry a také fotky, které zachycovaly různé podoby města během Převratu: jak se země otáčí, její druhou stranu, ostré rohy kancelářských budov a jejich usmívající se pracovníky; osvětlené noční ulice, oblohu za denního světla, vysoké domy, kina a bary.

Nebylo to to město, kde Lao Dao chodil do práce.

Dál zaujatě sledoval plátно. Byl zvědavý, zda se na něm objeví záběry z doby, kdy se město stavělo. Doufal, že uvidí éru práce svého otce. Když byl ještě dítě, otec často otevíral okno, ukazoval na různé budovy a vyprávěl příběhy, které vždy začínaly slovy: "V té době jsme...". V malém, stísněném pokoji, kde tehdy bydleli, byla fotka jeho otce, jak klade cihly na stavbě.

Připomínka toho, čemu věnoval tak velkou část svého života. V dětství se na tu fotku musel dívat tak často, že se mu skoro omrzela. Teď by ale dal cokoli za to, aby se na plátně alespoň na vteřinku objevil záběr stavbařů, kteří kladou cihly.

Ponořil se do svých vlastních myšlenek. Bylo to také poprvé, kdy mohl pozorovat celý Přeprat. Sotva si všiml, jak se posadil sám, a už vůbec nevěděl, že lidi kolem něj také obsadili svoje místa. Prvních pár minut nevěnoval pozornost ani tomu, o čem mluvil člověk stojící na pódiu.

"... Přispívá k rozvoji služeb, odvětví závisí na počtu a hustotě obyvatel. V současnosti tvoří odvětví služeb více než 85 % HDP, což je v souladu s mezinárodně uznávanými univerzálními charakteristikami megapolisů. Dalšími důležitými oblastmi jsou zelená ekonomika a recyklace." Poslední věta upoutala jeho pozornost. "Recyklace a zelená ekonomika." Přesně tak zněl slogan jejich odpadkové stanice. Byl napsán na zdi písmeny většími, než je velikost běžného člověka. Podíval se na řečníka na pódiu. Byl to starší pán se šedivými vlasy, ale na svůj věk se zdál být plný energie. "Díky systematickému a odborně řízenému třídění odpadků jsme v tomto století dosáhli cílů v oblasti úspor energie a snížení úrovně znečištění okolního prostředí dříve, než se původně předpokládalo. Neustále rozvíjíme a rozšiřujeme možnosti recyklační ekonomiky, díky čemuž se všechny drahé kovy extrahované z elektronického odpadu používají k další výrobě. Úroveň recyklace plastů nedavno přesáhla 80 %. Recyklace je rovněž přímo spojena s továrnami na přepracování odpadů."

Lao měl jednoho vzdáleného příbuzného, který pracoval v továrně na přepracování odpadů. V technologickém parku daleko od města, kde byly pouze fabriky a továrny. Říkalo se, že ve všech továrnách to vypadá téměř stejně. 90 % práce dělají roboti, lidí je jen velmi málo. Proto se večer všichni pracovníci shromažďují do skupin, jako by byli součástí nějakého kmene, který je ztracený v divočině.

Pořád moc nedával pozor na to, co se dělo kolem něj. Řečník domluvil, na jeho počest zazněl vřelý potlesk. Teprve hlasité zvuky tleskajících dlaní vytrhly Lao z jeho nepokojných, chaotických myšlenek. Začal také tleskat, i když nevěděl proč. Viděl, jak řečník schází z pódia dolů a vrací se ke své židli v čele hlavního stolu. Všichni ho sledovali pohledem.

Najednou Lao zahlédl Wu Wena, manžela Yi Yan.

Wu Wen seděl u stolu vedle hlavního muže. Když se řečník vrátil, vstal a šel na přípitek. Zdálo se, že se ho Wu Wen chce na něco zeptat. Taky se zvedl a spolu odešli do vedlejší místnosti. Lao Dao se nevědomky postavil a následoval je. Byl nesmírně zvědavý na to, co spolu budou probírat. Netušil, kde je Lao Ge. Roboti právě začali roznášet jídlo.

Lao vstoupil do vedlejší místnosti a zůstal nenápadně stát hned u vchodu. Díval se na Wu Wena z dálky, ale podařilo se mu zachytit jen fragmenty rozhovoru.

"... Tento návrh má spoustu výhod," říkal Wu Wen. "Ano, viděl jsem jejich vybavení ... automatické třídění odpadků, likvidace pomocí chemických roztoků, extrahování drahých materiálů ve velkém. Všechno čisté s nízkými výrobními náklady. Mohl byste se nad tím zamyslet?"

Wu Wen mluvil relativně potichu, ale Lao jasně zaslechl výraz "likvidovat odpadky" a už si nemohl pomoci. Musel popojít o pár kroků blíž.

Výraz obličeje starého muže s bílými vlasy byl poměrně nečitelný. Počkal, až Wu Wen domluví, a po chvíli se zeptal: "Jste si jistý, že řešení je ekologicky bezpečné? Žádné znečištění?"

Wu Wen byl trochu váhavý: "Stále ještě úplně není... ale to znečištění se brzy sníží na minimum."

Lao Dao se k nim ještě o kousek přiblížil.

Starší pán se šedivými vlasy odmítavě zavrtěl hlavou a zadíval se na Wu Wena. "Není to tak jednoduché. Když ten projekt spustíme, bude to mít obrovské následky. Co bude se všemi těmi, kteří tam teď pracují? Jak se vypořádáme s desítkami milionů nezaměstnaných sběračů odpadků?"

Šedovlasý pán se otočil a vrátil se do haly. Wu Wen pořád stál na stejném místě, vypadal nervózně a rozrušeně. Člověk, který stále seděl vedle řečníka, pravděpodobně jeho asistent, sledoval celou debatu od začátku do konce. Zjevně s Wu Wenem soucítit: "Běžte se raději pořádně najíst. Netrapte se tím. Měl byste chápat, že nezaměstnanost je nepřekonatelný problém číslo jedna. Opravdu si myslíte, že nikdo nikdy nepřišel s tím, s čím vy právě teď?"

Lao Dao slyšel, že se jedná o něco, co s ním a jeho životem přímo souvisí. Nevěděl ale, zda to, co právě slyšel, je pro něj dobrá nebo špatná zpráva. Wu Wen vypadal zmateně a podrážděně, po chvíli se jeho výraz změnil na pokorný a smířený. Lao si překvapeně pomyslel, že i lidé jako Wu Wen mají svá slabá místa.

V ten okamžik si asistent starého muže všiml Lao Daa.

"Jste tady nový?" Zeptal se náhle.

"Aaa... um." Lao Dao byl vyděšen.

"Jak se jmenujete? Jak je vůbec možné, že jsem nebyl informován o novém zaměstnanci?"

Lao Dao začal panikařit, srdce mu vyskakovalo z hrudníku. Nevěděl, co má říct. Ukázal na červeně blikající identifikační odznak, který měl na obleku, jako by doufal v to, že ten odznak všechno vysvětlí za něj. Ale odznak byl prázdný. Začaly se mu potit dlaně. Asistent se na něj díval čím dál podezíravěji. Pak zastavil obsluhujícího muže, který šel zrovna kolem. Řekl, že Lao Daa nezná a nikdy ho ani předtím neviděl.

Asistent byl ještě znepokojenější a zamračenější. Popadl Lao za předloktí, druhou rukou začal vytahovat komunikátor z kapsy.

Lao měl pocit, že mu každou chvíli vyskočí srdce z hrudi. V tom spatřil Lao Gea.

Lao Ge se k nim spěšně přiblížil a zmáčknul komunikátor, aby ho vypnul. Pak se usmál, pozdravil asistenta a začal mu vysvětlovat, že ten muž, kterého právě svírá za zápěstí, je kolega z vedlejšího oddělení. Je tady pouze dočasně, protože stávající obsluha potřebuje výpomoc. Když asistent zjistil, že Lao Ge ví, kdo to je, zrušil pátrací akci a vrátil se do hlavní haly. Lao Ge odvedl Lao zpátky do svého pokoje, aby nenarazil na někoho dalšího, kdo by měl potřebu zkoumat jeho identitu. Kdyby někdo zjistil, že jeho průkaz totožnosti je falešný, ani Lao Ge by ho nemohl zachránit.

"Asi ti není souzeno užít si ten banket." Lao Ge se pousmál. "Vydrž, pošlu ti sem něco k jídlu."

Lao Dao si lehl na postel a dřímал. Jeho myšlenky se pořád točily kolem toho, o čem mluvili Wu Wen a šedovlasý starší muž. *Automatické třídění odpadků? Co to je? Opravdu to existuje? A když ano, je to dobře nebo špatně?*

Když se znovu probudil, hned ucítil vůni nějakého jídla. Lao Ge seděl u stolu, před ním bylo několik malých talířků s různými pokrmy. Pak z mikrovlnky, zabudované do zdi, vyndal další zbytky ohřátého jídla. Donesl i půl lahve kořalky a skleničky, které rovnou naplnil.

"U jednoho stolu seděli pouze dva lidé, nechal jsem sem donést to, čeho se ani nedotkli. Snad ti to bude chutnat. Doufám, že se nezlobíš, že ti nabízím jen zbytky," řekl Lao Ge.

"Jak bych mohl být naštvaný?" odpověděl Lao Dao. "Jsem moc vděčný za to, že mám co jíst. To jídlo vypadá skvěle. Bylo asi hodně drahé."

"Vařili ho přímo tady v restauraci, nedá se koupit. Netuším, kolik by mohlo stát." Lao Ge vzal hůlky. "Není to nic vzácného. Můj odhad je něco mezi 10 a 20 tisíc juanů. Kdyby to bylo něco speciálního, tak by to asi stálo víc, třeba 30 nebo 40 tisíc. Víc určitě ne."

Teprve když Lao Dao začal jíst, uvědomil si, jak silný měl hlad. Dokázal ho velmi dobře potlačovat, klidně mohl nejíst celý den. Občas se cítil trochu divně nebo se mu mírně trásl ruce a nohy, ale vždy to vydržel. Žádný hlad necítil. Až doteď. Přál si, aby mohl žvýkat rychleji, aby se jídlo rychleji dostalo do prázdného žaludku a trochu ten nepříjemný pocit zmírnilo. Rychle jedl, u toho se občas i napil. Pálenka byla velmi jemná, vůbec nepálila. Lao Ge jedl pomalu, usmíval se a pozoroval Lao Daa.

Když se Lao trochu najedl, rozhodl se, že se Lao Ge zeptá na to, co ho trápilo. "Je tady jedna věc... Kdo byl ten šedovlasý pán, který měl dneska projev? Přišel mi povědomý."

"On je přece pořád v televizi," odvětil Lao Ge. "Je to můj šéf. Velmi dobrý a nadaný starý pán. Má pod kontrolou vše, co se děje ve městě."

"Slyšel jsem je taky mluvit o automatickém odstraňování odpadků. Myslíte si, že se to v budoucnu stane realitou?"

"Těžko říct." Lao Ge si dal trochu kořalky. "Nejspíš ne. Je důležité pochopit, proč ruční způsob třídění odpadků byl vůbec vybrán už od začátku. Původně byla situace stejná, jako koncem 20.

století v Evropě: ekonomika se rozvíjela, ale míra nezaměstnanosti stoupala, tisk dalších peněz samozřejmě taky nepomáhal. Ekonomika nefungovala v souladu s Phillipsovou křivkou."

Podíval se na Lao Daa a viděl, že vypadá naprosto ztraceně. Jen na něj nechápavě zíral. Lehce se pousmál. "Je to jedno, těmhle věcem stejně nerozumíš."

Přitukli si a napili se. Lao Ge zase dolil skleničky.

"Vysvětlím ti alespoň tu nezaměstnanost, je to jednoduché," pokračoval Lao Ge. "Náklady na manuální práci se zvyšují, náklady na technické vybavení stále klesají a v určitém okamžiku začne být používání strojů daleko pohodlnější a efektivnější. Zvýšení produktivity znamená růst HDP, ale také růst nezaměstnanosti. A co s tím? Ochranná opatření pro dělníky? Lepší sociální zabezpečení? Čím více budeme zaměstnance chránit, tím dražší bude jejich práce pro továrny, takže je stejně přestanou zaměstnávat. Podívej se na technologický park za městem, nejsou tam skoro žádní lidé.

V zemědělské oblasti je situace úplně stejná. Velké zemědělské firmy vlastní tisíce a tisíce akrů polí a vše je zautomatizováno. Pracují tam jenom stroje. Efektivní využití technického vybavení je pro nastartování ekonomiky naprosto zásadní. Přesně tak jsme byli schopni dohnat Evropu a Ameriku. Otázkou ale zůstává, co dělat se všemi těmi lidmi, kteří najednou přišli o práci. V Evropě to vyřešili tak, že lidem násilně snižují pracovní dobu, což vede k nárůstu pracovních příležitostí. Ale výsledkem takové politiky je celkové oslabení ekonomiky, rozumíš?

Nejlepším způsobem je zcela omezit dobu, po kterou je člověk produktivní, a pak pro něj najít práci. Chápeš? Například, omezit něčí životy pouze na noční dobu. Má to i další výhodu. Lidé z nižších sociálních vrstev skoro vůbec necítí negativní dopady inflace. Papírové peníze, které se tisknou, utrácejí ti, kteří si můžou dovolit půjčky. HDP stoupá, ale ceny základního zboží zůstávají stejné. Většina lidí si toho ani nevšimne. "

Lao Dao jen částečně chápal, co se mu Lao Ge snaží vysvětlit. Zdálo se mu ale, že v tom celém povídání nebylo moc citů, že vše vyprávěl až moc nezáujatě. To Lao Ge byl veselý, jako by povídal nějaký vtipný příběh. Lao Dao v tom ale cítil jistou míru neupřímnosti. Lao Ge podle něj záměrně nebyl přímočarý.

"Ano, zní to trochu bezcitně." Lao Ge to sám přiznal: "Ale tak to prostě je. Neobhajuji tento postup jen proto, že tady žiji. Ale po tolika letech se člověk stává citově otupělým. Když nemůžeš nic změnit, tak ti nic jiného ani nezbyvá."

Lao Dao věděl, o čem mluví. Chtěl Lao Ge nějak povzbudit, ale nevěděl jak.

Oba už byli trochu opilí. Povídali si o věcech z minulosti. O tom, co jedli, když byli malí, a o školních rvačkách. Oblíbenými jídly Lao Ge byly *suanlafen* a *choutoufu*, lahůdky, které se v První zóně nedaly koupit a moc mu chyběly. Mluvil také o svých rodičích. Stále ještě žili ve Třetí zóně. Nemohl je často navštěvovat, protože na cestu do Třetí zóny bylo nutné mít speciální povolení, které nebylo jednoduché získat. Vyprávěl i o tom, že mezi První a Třetí zónou existuje oficiální

spojení, a vysoce postavení lidé ho často používají. Požádal Lao Daa, aby ve Třetí zóně předal pár věcí jeho rodičům. Cítil se provinile a litoval, že je nemůže navštěvovat častěji a starat se o ně.

Lao Dao vyprávěl o časech svého osamělého mládí.

Ve tlumeném žlutém světle lampy vzpomínal na minulost. Na minulost, ve které osamocný muž bloudí v obrovských hromadách odpadu.

Ani si neuvědomili, že už je hluboká noc. Lao Ge ještě musel zkontrolovat, jak probíhá akce, která se konala dole. Lao Daa vzal s sebou. Taneční party byla právě u konce, muži a ženy odcházeli z haly ve dvojicích a trojicích. Lao Ge vysvětlil, že podnikatelé mají vždy nejvíc energie a často zůstávají tančit až do rána. Prázdná taneční hala vypadala špinavě a neupraveně jako žena, která se právě odlíčila po dlouhém dni, stráveném s make-upem na obličeji. Lao Ge pozoroval malé roboty jak uklízí ten nepořádek. Nakonec prohlásil, že to, co právě sleduje, je jedinou pravou tvář První zóny.

Lao Dao se podíval na hodinky, Převrat měl začít až za tři hodiny. Snažil se srovnat si myšlenky. Bylo na čase odejít.

(5)

Šedovlasý řečník se po večeri vrátil do kanceláře, vyřídil nějaké papíry a absolvoval jeden videohovor s Evropou. Kolem dvanácté pocítil velkou únavu. Sundal brýle a chvíli si masíroval kořen nosu. Byl připravený jít domů. Práce až do půlnoci pro něj nebyla vzácná.

Najednou zazvonil telefon. Zvedl sluchátko. Byl to jeho asistent.

Výzkumná skupina konference narazila na problém. Ukázalo se, že některá data, která byla předem připravená a zveřejněná v reportu konference, nebyla správná. Někdo by na to mohl přijít. Druhý den po konferenci býval report vždy veřejně předčítán nahlas a asistent chtěl vědět, zda má nechat report opravit a vytisknout ještě jednou. Šedovlasý muž okamžitě souhlasil. Jednalo se o závažnou věc, která v žádném případě nemohla obsahovat chyby. Pak chtěl vědět, kdo je za ten report zodpovědný. Asistent mu sdělil, že to má na starosti ředitel Wu Wen.

Lehl si na pohovku, aby si chvíli zdřímnul. Ve čtyři ráno opět zazvonil telefon. Sdělili mu, že tisk jde pomaleji, než se původně předpokládalo, a že report bude hotový až za hodinu.

Vstal a podíval se ven z okna. V tuto hodinu bylo na tmavě modré obloze vidět zářivé souhvězdí Orionu.

Světlo hvězd Orionu se odráželo na zrcadlově hladkém povrchu jezera. Lao Dao seděl na břehu jezera a čekal, až začne Převrat.

Díval se na noční park a přemýšlel o tom, že tuhle krajinu možná vidí naposledy. Nebyl ale smutný kvůli tomu, že má odejít. Bylo to tu klidné a krásné, ale nepatřil sem. Nikomu nic nezáviděl ani nevyčítal. Jen si chtěl vše zapamatovat. V noci bylo město osvětleno jen málo. Rozhodně nebylo tak přeplněné neonovými lampami jako ulice Třetí zóny. Budovy vypadaly klidně a ospale, jako velká zvířata, která právě usínala po dlouhém dni.

V pět hodin ráno zavolal asistent. Řekl, že všechny materiály jsou vytištěné, ale ještě nedorazily. Ptal se, zda má uměle posunout Převrat na později.

Šedovlasý muž odvětil, že se ho nemá ptát na nesmysly, a že ho má neprodleně posunout.

V 5:40 ráno dorazily vytištěné materiály do konferenční haly. Pořád je ale ještě museli vložit do 3 000 speciálních konferenčních složek.

Lao Dao pozoroval slabé ranní světlo. V šest hodin ještě slunce nevstávalo, ale obloha se už začínala zesvětlovat.

Provedl všechny přípravy a pořád sledoval čas na mobilu. Něco ale nesesedělo. Bylo už minutu nebo dvě po šesté, ale ještě nebyly slyšet žádné zvuky blížícího se Převratu. Říkal si, že je možné, že v První zóně Převrat probíhá víc potichu.

V 6:10 ráno byly všechny materiály nachystané a rozdělené do složek.

Starý muž s šedivými vlasy si úlevou oddechl a nařídil, aby začal Převrat.

Konečně se země začala hýbat. Zvedl se a trochu si protáhl ztuhlé svaly. Pomalu a opatrně se přiblížil k okraji země. Malá prasklina v půdě se začala zvětšovat, země se začala zvedat. Lao Dao pokračoval po jedné ze stran nahoru, pomáhal si nohama a rukama se chytil horní hrany převracející se části. Země se začala převracet.

V 6:20 ráno urgentně volal asistent šedovlasému muži s tím, že ředitel Wu Wen zapomněl v hale papíry s důležitými daty a obává se, že roboti by je mohli omylem uklidit. Bylo potřeba ty papíry co nejrychleji získat zpět.

Šedovlasého muže to samozřejmě nepotěšilo, ale nařídil okamžité zastavení Převratu, aby se věci mohly dát do pořádku.

Lao Dao zrovna pomalu pokračoval nahoru po jedné straně, když najednou ucítil, že se pohyb země zastavil. Pak se obě strany půdy začaly vracet zpátky. Lao se zděsil a spěšně se vydal opačným směrem. Báł se, že spadne, pomáhal si rukama i nohama a pohyboval se přitom velmi opatrně.

Nepočítal ale s tím, že se země bude vracet do původní polohy tak rychle. Byl už téměř nahoře, když se země uzavřela. Jeho kotník zůstal stlačený mezi dvěma kusy půdy. I když to byla jenom hlína a nestačila mu rozdrtit kost, tlak byl dost silný na to, aby se Laovi přes veškerou snahu

nepodařilo kotník vysvobodit. Byl vyděšený a vnímal jen svoji úzkost a šílenou bolest v noze. Netušil, jestli ho nikdo nepřistihl při pokusu dostat se na druhou stranu.

Lao Dao ležel na zemi a poslouchal, co se děje okolo. Zdálo se mu, že slyší blížící se kroky. Už si představoval, jak pro něj jde policie, jak ho silou zvednou ze země a on si zlomí kotník. Jak ho hodí do vězení a bude tam muset strávit celý život. Netušil, kdy by mohli odhalit jeho identitu. Ležel na zemi pokryté trávou a cítil jen mokrou ranní rosu pod svou tváří. Vlhkost se mu přes oblečení dostala až k tělu. Trochu ho to povzbudilo, ale i přesto se třásl zimou. V duchu si počítal čas, tiše doufaje, že se jedná pouze o nějakou technickou chybu. Přemýšlel o tom, co by měl říct, kdyby ho nakonec chytili. Možná by se měl zmínit o tom, že už 28 let poctivě pracuje pro město, a vyvolat tím trochu soucitu. Nevěděl, zda bude muset jít k soudu. Děsil se toho, co mu přinese budoucnost.

Některé myšlenky ho stále nenechávaly na pokoji. Když vzpomínal na všechno, co během posledních 48 hodin zažil, uvědomil si, že nejintenzivnější pocit v něm zanechalo to, co říkal Lao Ge. Připadal si, jako by konečně začínal chápat podstatu některých věcí a proč fungují tak, jak fungují. Ale ta podstata byla stále jen těžko uchopitelná a příliš vzdálená. Navíc si ani nebyl jistý, jestli jí chce přijít na kloub. I kdyby znal pravdu, stejně by nemohl nic změnit, tak k čemu by mu to vědění bylo dobré. Měl pocit, že jeho zrak je zamlžený, že ta pravda je jako rozplývající se mrak, který nikdy nedokáže zachytit. Moc dobře si uvědomoval, že i on sám je pouze jedním z čísel v dlouhých sloupcích statistik. Je pouze jedním z 51 280 000 naprosto běžných jedinců. Ale i kdyby nebyl tak precizní a bral by v potaz jenom zaokrouhlených 50 000 000, stejně by bylo jedno, jestli vůbec existuje nebo ne. Tiše ležel na trávě.

V 6:30 měl Wu Wen zpátky svoje data. V 6:40 už byl u sebe doma.

V 6:45 pocítil šedovlasý muž neskutečnou únavu a lehl si na pohovku v kanceláři. Všechno bylo zařízeno a svět se začal pomalu převracet. Psací stůl a stolek na kávu se zatáhly průhlednými plastovými kryty, které měly chránit všechno, co na nich leželo, před spadnutím. Malá pohovka vypustila hypnotický plyn, ze všech stran ji obklopil plot a pak se zvedla z podlahy. Země se začala převracet a pohovka zůstávala pořád na stejném místě ve vzduchu, jako kolébka.

Mechanismus Převratu se opět spustil.

Po 30 minutách zoufalství měl Lao Dao konečně zase naději. Země se znovu dala do pohybu. Nejdřív se pokusil vysvobodit kotník a lýtko. Když se mu to podařilo, počkal, až se jedna ze stran zvedne dostatečně vysoko a opět po ní začal lézt nahoru. Tentokrát se vpřed posouval ještě opatrněji. Krev se postupně vracela do poškozeného kotníku. Zároveň začínal cítit i silnou bolest, jako by se mu do kotníku opakovaně zakousávaly něčí spáry. Několikrát málem spadl. Bolest byla natolik nesnesitelná, že si musel kousat pěst, aby to vydržel. Padal a zase lezl nahoru, a zase padal, a zase se zvedal a pokračoval kupředu. Udržovat rovnováhu na rychle se převracející zemi nebylo vůbec jednoduché.

Nepamatoval si, jak s tím kotníkem vyšel do patra. Jen si vzpomínal, že když Qin Tian otevřel dveře, hned ztratil vědomí.

Ve Druhé zóně prospal Lao deset hodin. Qin Tian našel spolužáka, který mu pomohl ošetřit poraněnou nohu. Svaly a měkké tkáně byly značně poškozené, což znamenalo, že ještě dlouhou dobu budou způsobovat potíže při chůzi. Nic ale naštěstí nebylo zlomené. Když se probudil, předal dopis Yi Yan Qin Tianovi a když viděl, jak je šťastný a zoufalý zároveň, raději nic neříkal. Věděl, že i z této vzdálené naděje na šťastný konec bude Qin Tian žít ještě hodně dlouho.

Když se vrátil do Třetí zóny, zdálo se mu, jako by tady nebyl celý měsíc. Město se pomalu probouzelo. Obyvatelé se pomalu dostávali ze svého hypnotického spánku, aby mohli začít další, úplně běžný nový den. Nikdo si nevšiml, že byl Lao pryč.

Poprvé se posadil u plastového stolu vedle prodejního stánku na pěší ulici a objednal si smažené nudle. Poprvé v životě si nechal přidat mleté maso. *Jen jednou*, říkal si v duchu, *za odměnu*. Pak šel navštívit rodiče Lao Ge, aby jim předal dvě krabičky léků, které jim poslal. Jeho rodiče už moc nechodili. Starala se o ně mladá netečná dívka, která s nimi i bydlela.

Cesta domů se zraněným kotníkem mu zabrala skoro dvakrát tolik času. Chodba byla plná hlučných lidí, kteří se právě vzbudili a čekali na to, až se budou moct umýt. Jejich rozčuchané vlasy a narychlo zavázané župany poletovaly ve vzduchu, zatímco se rychle přemísťovali z jednoho pokoje do druhého. Lao už dlouho čekal na výtah, když zaslechl v horním patře hádku. Opatrně se podíval, co se děje. Byly to holky z vedlejšího bytu, Lan Lan, A Bei, a stará paní, která pronajímala zdejší pokoje. Ženy se mezi sebou hlasitě hádaly. Celá budova patřila státu, ale každá čtvrt' měla speciálního člověka, který vybíral peníze za nájem. Navíc existovali i další lidé, kteří měli kontrolovat placení nájmu v jednotlivých budovách a dokonce na jednotlivých patrech. Tato stará paní tady taky bydlela, její syn ale někam utekl. Byla hubená a celá jakoby vysušená. Sama už bydlela hodně dlouho. Vždy měla zavřené dveře a nikdy se s nikým nebavila. Lan Lan a A Bei byly na tomto poschodí nové, pracovaly jako prodavačky oblečení. A Bei křičela a Lan Lan se ji snažila odvést pryč. A Bei jí pak něco řekla a Lan Lan se rozbřečela.

"Všichni se musíme řídit smlouvou o pronájmu." Stará paní ukázala na dokument, který se promítal na obrazovce připevněné na zeď. "Nikdy jsem nikomu nelhala. Víte přece, co je v té smlouvě. Na podzim a v zimě je příplatek 10 % za topení, je to tam jasně napsáno."

"A proč jako?" A Bei pozvedla oči a svižným pohybem si upravila vlasy. "Myslíte si, že neznáme vaše malé triky? Když odcházíme do práce, klimatizaci úplně vypínáte. Pak nás necháte zaplatit za teplo, které jsme nevyužily, a všechny peníze navíc si necháte. Koho se tady snažíte napálit? Vždy, když se sem vracíme po práci, je tady zima jako na Sibíři. Myslíte si, že když jsme tady nové, můžete nás takto šikanovat?"

Hlas A Bei byl těžký a pronikavý, nesl se vzduchem přes celou chodbu. Lao Dao se podíval na A Bei. Byla mladá, plná zuřivosti a energie, velmi krásná. Ona a Lan Lan mu hodně pomáhaly, často hlídaly Tang Tang, když nebyl doma. Taky mu občas něco uvařily. Najednou si strašně přál, aby se A Bei přestala hádat, aby takové drobnosti prostě neřešila. Aby se už uklidnila. Chtěl jí říct, že mladá dáma má sedět tiše a elegantně, má nechat svou sukni, aby se rovnoměrně rozprostřela po kolenech, trochu se usmát, aby byly vidět bílé zuby. Má mluvit jemně a zdrženlivě. Teprve pak je možné, že se do ní někdo zamiluje. Věděl ale, že A Bei to nepotřebuje.

Vytáhl z kapsy papírovou desetitisícovku a unaveně ji předal staré paní. Stará paní byla ohromená, A Bei a Lan Lan vypadaly zmateně. Nechtělo se mu nic vysvětlovat, proto se s nimi ihned rozloučil a šel domů.

V kolébce se zrovna probudila Tang Tang, ospale si utírala oči. Jakmile ji uviděl, veškerá únava ho okamžitě přešla. Vzpomněl si na den, kdy před bránou odpadkové stanice našel Tang Tang. Plakala a slzy jí tekly po špinavých tvářičkách přímo na oblečení. Nikdy nelitoval svého rozhodnutí vzít si ji k sobě. Ona se na něj usmála a něco zabrblala. Najednou si uvědomil, že i on má přece jen v tomto životě štěstí. Ano, byl zraněný, ale nechytili ho a vrátil se domů i s penězi. Nevěděl, jak dlouho potrvá, než se Tang Tang naučí tančit a zpívat, kdy se stane krásnou mladou dámou.

Podíval se na hodinky. Byl čas jít do práce.